

Trešie ziemas svētki 27 XII 64g. pl. 7⁴⁰¹ vakarā.

Dz: 23; 32; 20.

S.V. U. gal. 4u. 1-7 p.

„Bet es jums saku: kamēr mantinies vēl ir bērns, tad starp
vīrus un kalpu nav nekādas starpības, jebūs vīrs kungs is par visu
miantu... (Turpinājums ielās no iepriekšējā dienas atpūtas sēdē)

Milā draudze! Šī ir gada pēdējā svētdiena, arī trešie
Ziemas svētki. Mūs svētki pauk mūs pēc daļām dienām, mūs pagājis
arī šis gads. Būs gads mija. Tā atkalināts no šīm svētku dienām,
vēl mētam ceļam atpūtas uz notikumus Betlemē, kur piedzima
tēvs bērniņš mūsu Pestītājs.

Piemēnēsim viņu, no Dieva mums ar šīm sērtas dienām ir devis, tā li-
cākā dāvāna no Dieva ir viņa Dēls, kas ūinām tic tam nebūs parūst,
bet iemantot mūžīgo dzīvību.

Mēs zinām kā senos laikos bija lieli notikumi: udmopliēdi, tur divi
pilsētas sodoma un gomora aizgāja bojā caur sērskābi un ugnis. Gan
toris cilvēcī bija ļoti grēcī. Vai Dievs nevarēja gan toris dot
pestīšanu. Bet Dievs deva to tad, kad laika pēdējās nāca.

Sērtas notikums ir savā laikā, tā arī šķū pēdējās nāca.
Bēns pēdējās tad, kad vienā dzēdības. Tā Dievs deva
savu Dēlu, kad tā laika pēdējās nāca. Dievs izredzējis
un tante no visām tantām un tā bija izredzē tante. Tā Dievs
izredzē, to izredz no bēdības, vadija caur tūkstos un apsolito
zemī. Apgrēkošanās dēļ tūm bija tapt apgrēktis tūkstos.

Pēc 40g. divi no 600,000 iēgājas apsolitā zemī. Dievs deva
tai arī 10 bauslības un arī bauslības, kur bija visādi lieti.
Dievs caur moķīcēja: to tur būs un to tur nebūs derit.

Bauslības jūgs bija smags un tie mūļca pestīšanu.
Kāmer bērns vēl ir bērns, tapet arī Dievs savu tante nolika
pēc bauslības. Un bauslības ilgojās pēc pestīšanas dienām un
naktīm. Lūdzē: "Kaut tu dēvēs pārplēst un nakti". Un
kad tante savās ilgās bija pafinojusis un arī pūcs bija ļoti
vaicājis, ka bija kļūvis tūm, tad Dievs zēbartības atpēdēja,
tad Dievs deva savu Dēlu. Tas pēdējās no kalponitē Ma-
rijas, bna bija gan no Davida ciltis, bet tai laika nonācusi
nabadzībā... Tā caur vienu sievieti ciltis krita grēkā, tagad
caur vienu sievieti dzimst parēnls Pestītājs. Un Dievs parē-
dijēs ciltis mēsās. Un Dievs nolika arī savu Dēlu pēc baus-
lības kaut gan ūins stās pēri bauslībai. Tāpēc to vajadzēja 8ta
dienā apgrēkt. Tāpēc 12 gadus pēc tas bija Dieva hamē. Pēc
tūm rakstīm tūm arī no fāna Kristitājs fordanā kristis. Arī
vīnam ir jāpilda tie demit bauslī un ir tās arī pildijis.

Kāpēc? Tāpēc lai mūs atpērkta, lai mūs atpestit, kas esam
bijuši zem bauslības un caur ūins kļūtu pēc Dieva bērniem.
Mūs atpestat ir mums arī sūtējis Sv. garis ka mūs un Dievs
mūmājām pēc "Abba Tētis". Mūs eram Dieva valstības
mantībnie, mums piederis visas lietas. Tas vīns un notis,
savēnto caur šķū Kristus pēdējās nāca šē parēntē.

Mēs bauslības un pildam ne tā kā veta deritē. Šķū kalna spēdijis
saka: jūms vērtāpēc, sacitē tā, bet es jūms saka tā: šķū bauslības
pēdējās nāca. šķū Kristus dandz ir amūjis pēc bauslības un mūmāpēc ka

taqad mums bauslību lūgš pildīt pēc Viņa gars, cam Viņa gar.
Zīmas svētkos Dievs mums dod savu Dēlu 'fēzu Kristu, kā Pestītāju un
līdz ar to: Dievs ir ar mums.' Viņš top sanests Emanuelis. Lai ticam
fēzmu Kristum, kas Dievs ir arī mūsu Tēvs, mūs Viņa bērni. Kā lūgānē
mējam ka mīļi bērni pie mīļā Tēva. Ar fēzu steigāsim Dieva celus,
ar fēzu padarīsim Dieva brātus. To padara Viņa gars, kas ir mūsos;
kam sirdi mējas vērta dūvam, lai šo Kristus svētku parņemam līdz
turpinām kām dienām, arī gadu mījai.

Lai zīmas svētku prieks ir ilgs mums.

Amen.